

နယ်နိမိတ်

လောဘသားတို့၏ နိဂုံး

လောဘသားတို့ ၏ နိဂုံး(သို့မဟုတ်) ဆင်သင်္ချိုင်း

မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်း၌ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း ဒေသဟု ခေါ်သော လွင်ပြင်ဒေသ တစ်ခု ရှိလေ၏။ ထိုဟူးကောင်း ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်ဟာ (၅၅၈၆)စတုရန်းမိုင် ကျယ်ဝန်းလေ၏။ ဟူးကောင်း လွင်ပြင် အနောက်ဘက်၌ ပတ်ကျိုင်းတောင်တန်းကြီး ရှိပြီး အရှေ့ဘက်၌ ကျော်မောင်ဘွမ်၊ ဘွမ်ဖျက်ဘွမ်၊ ပလောင်ဘွမ်ဟု ခေါ်သော တောင်ကုန်းကြီးများက ဝန်းရံထားပေ၏။ ထိုတောင်တန်းများ သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အသက်သွေးကြော ဖြစ်သော ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်တို့ ၏ မြစ်ဖျားခံရာ ရေဝေ ကုန်းတန်းများ ဖြစ်ကြလေ၏။

ဟူးကောင်း ဒေသသည် ပယင်းအများ ဆုံး ထွက်သောကြောင့် ပယင်းဒေသ ဟု လည်း ခေါ်ကြသည် ။ ထိုဟူးကောင်း ဒေသဟာ အမေဇုံတော ကဲ့သို့ တောတောင် ထူထပ်ပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ပေါများလေ၏။ ထိုဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူတို့ သည် တောင်ယာ စိုက်ပျိုးသူများ ၊ ငါးရှာသူများ ၊ တောတက်၍ သစ်ခွပန်းနှင့် ဆေးမြစ်ဆေးဥ ရှာသူများ ၊ အမဲလိုက်သူများ သာမက ဆင်ရိုင်း ဖမ်းသူများ လည်း ရှိကြလေ၏။

ဟူးကောင်း ဒေသသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောဆင်ရိုင်း အများ ဆုံး နေထိုင် ကျက်စားသော ဒေသတစ်ခု အဖြစ်လည်း ထင်ရှားသည် ။ တောဆင်ရိုင်း ဖမ်းသော အလုပ်သည် အန္တရာယ် များ သော်လည်း

ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်သည့် အတွက် သတ္တိကောင်းသော လူငယ်များ သည် တောဆင်ရိုင်းကိုသာ ဖမ်းကြလေ၏။

ထိုတောဆင်ရိုင်းများ တွင် စွယ်စုံဆင်၊ ဟိုင်းဆင်၊ မုန်ယိုဆင် (ဆင်အကြောင်းအား ကျွန်ုပ်သေချာ မသိပါ ထို့ကြောင့် မည်မျှရှိမည်ဟု လည်းကောင်း မည်သို့ခေါ်ကြသည် ဟု လည်း မသိပါ) ဟု ဤ သုံးမျိုးရှိလေ၏။ စွယ်စုံဆင်မှာ ဈေးကောင်းပြီး ဟိုင်းဆင်မှာ ဈေးအသင့်အတင့်ရှိသည် ။ မုန်ယိုဆင်မှာ မူ ဈေးနည်းလေ၏။ ထိုခေတ်က ဆင်တစ်ကောင်၏ ပေါက်ဈေးမှာ သောင်းဂဏန်း ရှိလေ၏။ ဆင်ရိုင်းဖမ်းသော လူများ ၏ လစာငွေမှာ ဖန်တီခေါ် ဆင်ဖမ်း ခေါင်းဆောင်သည် ၃၀၀ ဖြစ်၏။ လက်ထောက် ဖန်တီမှာ ၂၀၀ရပြီး အခြားဆင်ဖမ်း အဖွဲ့ဝင်များမှာ ၁၇၀၊ အထွေထွေ အလုပ်သမားမှာ ၁၅၀ခန့် ရလေ၏။

ရှင်ဗွေယန် ရွာလေးသည် တောဆင်ရိုင်းဖမ်းသူ အများ ဆုံး နေထိုင်ပြီး သစ်ဥသစ်ဖု ရှာသူနှင့် ငါးဖမ်းသူ အနည်းငယ်သာ ရှိလေ၏။ ဆင်ရိုင်း ဖမ်းသူများ တွင် ကိုယ်ပိုင် ဖမ်းသူများ နှင့် လခယူ ဖမ်းသူများ လည်း ရှိကြသည် ။ ဆင်ပိုင်း ပိုင်ရှင်များ သည် ကိုယ်တိုင် မဖမ်းတော့ပဲ ယုံကြည် စိတ်ချရသော အငှားများ ဖြင့် ဖမ်းကြလေ၏။ ထိုသို့ အငှားများ ဖြင့် ဖမ်းသည့်အထဲတွင် ဦးရဝေနှင့် ဦးစောခိုင်တို့ သည် ဆင်ပိုင်ရှင် သူဌေးများ ဖြစ်ပြီး အငှားများ ဖြင့် ဖမ်းကြလေ၏။ ဦးစောခိုင်၏ ဆင်ဖမ်း အဖွဲ့သည် လူအင်အား ဆယ်ယောက်ရှိပြီး ဆင်ယဉ်သုံးကောင် ရှိလေ၏ ။ ထိုအဖွဲ့အား အသက် ၂၃နှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးသော မောင်ရဲခေါင်မှ ဦးဆောင်လေ၏။

ဆင်ဖမ်း ခေါင်းဆောင်များ သည် အသက် ၃၅လောက်မှ ဦးဆောင်ကြရပြီး ဆင်ဖမ်း မကျွမ်းကျင်ပါက နောက်လိုက် အဖွဲ့သားများ သာမ

က ဆင်ယဉ်များ ပါ အသက်ပေး ရသောကြောင့် ငယ်ရွယ်သူများအား ဖန်တီအဖြစ် မခန့်ကြပေ။ သို့သော် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာပြီး လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သော ရဲခေါင်အား ဦးစောခိုင်သည် ခေါင်းဆောင်တင် ထားလေ၏။ ရဲခေါင်သည် အမေအိုကြီးအား ပြုစုလုပ်ကျွေး နေရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သလို စိတ်သဘောထား ဖြူစင်မြင့်မြတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေ၏။ ဆင်ဖမ်းရာတွင် မိကာရှိကာခေါ် ဆင်ကိုကြိုးပစ်၍ ဖမ်းဆီး နိုင်သောကြောင့် ရဲခေါင်အား မိကာရှိကာလေးဟု ခေါ်ကြသလို တချို့ကလည်း မိကာရှိကာ ရဲခေါင်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

မိကာရှိကာ ဆင်ဖမ်းနည်းသည် အသက် အန္တရာယ် အများ ဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် တခြား မည်သူမှ ထိုနည်းအတိုင်း မဖမ်းကြဘဲ ကျုံးဆင်၍ ဖမ်းခြင်း၊ မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့်သာ ဖမ်းယူကြလေ၏။ ဦးစောခိုင်၏ ဆင်ဖမ်း အဖွဲ့သားများ သည် ရဲခေါင် မပါလာလျှင် ဆင်ဖမ်းကြပဲ ရဲခေါင်ပါလျှင် ဆင်ဖမ်း ထွက်ကြလေ၏။ ထိုကြောင့် ဦးစောခိုင်သည် ရဲခေါင်အား သားအရင်းပမာ ချစ်ခင်ပြီး အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်း ပေးလေ၏။ ရဲခေါင်သည် လည်း အလုပ်ကို တာဝန်ကျေသလို အဘက်ဘက်မှ လည်း တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ တစ်နေ့ ဦးစောခိုင်သည် ရဲခေါင်တို့ အား

"ဟေ့ အားလုံးလာကြ "

"ဟုတ် လာပါပြီ ဦးလေး"

"အေး ငါမင်းတို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ စားနပ်ရိက္ခာတွေ ပြင်ထားပြီးပြီ ဆင်ဖမ်း ထွက်ကြပေတော့ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ကြကွာ"ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စောမောင်မှ

"ကဲ ရဲခေါင်ရေ ငါတို့ သွားကြစို့ကွာ"ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ

ရဲခေါင်မှ

"လူစုံရင် ထွက်ကြမယ်ဟေ့ "ဟု ပြောကာ ရဲသင့်ရံ ဆင်ကို စီးကာ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လေ၏။ ရဲခေါင်စီးသော ရဲသင့်ရံ အမည်ရှိ ဆင်သည် လိမ္မာရေးခြား ရှိပြီး ဆင်ဖမ်းရာ၌ လည်း ကူညီပေးသော ဆင်လိမ္မာ ဖြစ်လေ၏။ သိုသော်လည်း ရဲခေါင်တစ်ယောက်သာ စီးခွင့်ပေးပြီး တခြားသူများအား စီးခွင့် မပေးပေ။ ရဲခေါင်တို့ အဖွဲ့၌ စောမောင်၊ စောထူး၊ ငနောင်၊ ရသိုက်၊ ကျောက်မွန်၊ ငတိ၊ ထောမွန်၊ ဦးဘသော်၊ မောင်လောက်တို့ ပါဝင်လေ၏။

ဦးစောခိုင်သည် ဆင်ရိုင်းဖမ်း ထွက်သွားသော ရဲခေါင်တို့ အဖွဲ့အား ကြည့်ကာ ဘေးမသိရန်မခဘဲ ပြန်လာနိုင်ကြ ပါစေဟု ဆုတောင်း နေလေ၏။ အမှန်စဉ်စစ် တခြားသူများ ဆင်ဖမ်း ထွက်သည့်အခါ မုန်ယို ဆင် နှစ်ကောင်လောက်သာ ရလာတတ်ပြီး ရဲခေါင်ဆင်ဖမ်း ထွက်ရာတွင် စွယ်စုံဆင် သုံးလေးကောင် ရတက်သောကြောင့် ဦးစောခိုင်သည် ရဲခေါင်တို့ အဖွဲ့အား ဆုတောင်းပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရဲခေါင်တို့ အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော်လည်း ဆင်ဟူ၍ တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့သည့် အတွက် တောနက်ရာ အရပ်အတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ရလေ၏။ ရဲခေါင်သည် ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှ ဆင်ခြေရာများ ၊ ဆင် စားကြွင်း စားကျန်များကို လိုက်ကြည့် နေရသလို သားရဲတိရစ္ဆာန် တို့ ၏ အန္တရာယ်ကိုပါ သတိထား စောင့်ကြည့်ရလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တောနက်လာသော နေရာတစ်ခု၌ ရဲခေါင်သည် ဆင်ကို ရပ်တန့် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စောမောင်မှ

"ရဲခေါင် ဘာလဲ ဆင်လား"

"အေးဟုတ်မယ် ထင်တယ် ငါသေချာ နားထောင် ကြည့်ဦးမယ်"ဟု

ပြောကာ အသာနားစွင့် ကြည့်လိုက်ရာ "ကျီ ကျီ"ဟု အသံအား ပီပီသသ ကြားလိုက် ရသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားလေ၏။ ထို အခါ စောထူးမှ

"ရဲခေါင် ဘာဆင်လဲ မုန့်ယိုလား ဟိုင်းလား"

"မင်းပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ကွ အခုအော်တာ စွယ်စုံကွ၊ သ တိထား မလွတ်စေနဲ့ ပိုင်မှ ဖမ်း"ဟု ပြောကာ အဖွဲ့သားများအား ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်ရန် ပြော လိုက်လေ၏။ အဖွဲ့သားများ လည်း ရဲခေါင်ပြောသည့် အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ ဆင်ရိုင်း ဖမ်းရာတွင် အသက်ကြီးသော ဦးဘသော်နှင့် မောင်လောက်တို့ အား ဆင်တစ်ကောင်နှင့် စားနပ်ရိက္ခာများအား စောင့်နေကြရန် ထားခဲ့ ကြလေ၏။

ရဲခေါင်သည် ကြီးမား တုတ်ခိုင်သော ကြိုးခွေအား လွယ်ကာ ရဲသင့် ရံဆင်ဖြင့် ဆင်ရိုင်းရှိရာသို့ တိုးကပ်လေ၏။ စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် ရဲခေါင် တို့ နှင့် မဝေးသော နေရာ၌ သစ်ရွက်များ မြက်များကို စားသောက်နေ၏ ။ ရဲခေါင်သည် အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ ဦးကင်းပေါ် သို့ ကြိုးခွေဖြင့် ပစ်တင် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆင်ကြီးသည် "ကျီ ကျီ" ဟု အော်ပြီး ကြိုးအား နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲဖယ်လေ၏။ သို့သော် ဆင်သည် နှာမောင်းဖြင့် ဖယ်သောအခါ ကြိုးသည် ပြုတ်မသွားဘဲ လည်ပင်းအား ဆွတ်မိလေ၏။

ဆင်သည် အတင်းရုန်းကန် ပြေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မွန် သည်

"ရဲခေါင် သတိထား"ဟု အော်လေ၏။ တခြား သူများမှ လည်း

"ဝိုင်းဟ ဖမ်းဟ ဆွဲထား မပြေးစေနဲ့ "ဟု အော်လေ၏။ ရဲခေါင်တို့

ဆင်ဖမ်းရာနေရာ တစ်ဝိုက်၌ ဆင်အော်သံ လူအများ ရဲ့ အော်သံဖြင့် ဆူညံနေလေ၏။ သို့သော်လည်း စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် နှာမောင်းဖြင့် ဝှေ့ယမ်းသောကြောင့် ကျန်လူများ ကပ်မရ ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆင်ကြီးသည် အတင်းရုန်းကာ ပြေးလေ၏။ ရဲခေါင်မှာ လည်း လွတ်မသွားစေရန် ရဲသင့်ရဲဆင်၌ သိုင်းထားသောကြိုးဖြင့် ချည်ထား လိုက်သော်လည်း အသက်ဘေးအား ကြောက်လန့်သော စွယ်စုံကြီးသည် အတင်းပြေးလေရာ ရဲခေါင်လည်း အတင်းလိုက် ရလေ၏။

စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် တောနက်ရာသို့ အတင်းတိုးဝင် သွားသလို နောက်မှ လူအား ဆင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျစေရန် သစ်ကိုင်းများ ချုံနွယ်များ ကြားသို့ တိုးဝင်လေ၏။ မိကာရှိကာ ရဲခေါင်အဖို့ ရဲသင့်ရဲဆင်ပေါ်မှ ဘေးတစောင်းဖြင့် လည်းကောင်း တချို့နေရာ၌ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ လည်းကောင်း စီးနင်းကာ လိုက်လေ၏။ တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဆင်ကြီးသည် မောပန်းလာကာ အပြေးရပ်လေ၏။ ထိုကြောင့် ရဲခေါင်သည် စွယ်စုံကြီးအား ကြိုးဖြင့် ဘေးပတ်လည်ရှိသော သစ်ပင်အား ချည်ကာ တုပ်လေ၏။ မကြာမီနောက်မှ လိုက်လာသော စောမောင်တို့ အဖွဲ့ရောက် လာပြီး ဆင်ကြီးအား ဖမ်းဆီး ကြလေ၏။ စောမောင်သည် စွယ်စုံကြီးအပေါ်မှ စီးပြီး ချွန်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်အောင် ပြုလုပ်လေ၏။

စွယ်စုံကြီးအား ကြိုးများ ဖြင့် တုပ်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနောက် ဦးဘသော်တို့ စောင့်နေသော နေရာ၌ စခန်းချလေ၏။ ထိုနေရာ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ကာ စားကြလေ၏။ ဆင်ရိုင်း ဖမ်းနေချိန်၌ ဟင်းချက်မစားကြဘဲ ရေလုံပြုတ်၍ စားကြရလေ၏။ ထမင်းစားနေစဉ် ရဲခေါင်သည် ဦးဘသော်အား

"ဦးဘသော် ခင်များ ဆင်ယဉ်နှစ်ကောင်နဲ့ စွယ်စုံကြီးကို လိမ္မာအောင် လုပ်ပေတော့"

"စိတ်ချစမ်းပါ ရဲခေါင်ရာ ငါက ဆက်ဖမ်းတဲ့ နေရာမှာ အသက်ကြီးလို့ မလုပ်နိုင်ပေမဲ့ မိထားတဲ့ ဆင်ရိုင်းကို လိမ္မာအောင် လုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်"ဟု ပြောကာ မောင်လောက်နှင့် အတူ ဆင်ရိုင်းအား လိမ္မာအောင်ပြုရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ ဦးဘသော်သည် ဆင်ရိုင်းအား ဆင်ယဉ်နှစ်ကောင်ဖြင့် ယဉ်ပါးလာအောင် ပြုလုပ်နေချိန်၌ တောနက်ထဲမှ တောတိုးသံများ ကြားလိုက် ရလေ၏။ "ဝေါ ဝေါ ဖြောင်း ဖြောင်း ဝုန်း ဝုန်း"အား" ကယ်ကြပါ "ဟု သော လူများ ရဲ့ အော်သံများ ပါ ကြားလိုက် ရလေ၏။